

Mike Maden

Tom Clancy
Confrontatie

A.W. Bruna Uitgevers

Noordzee
Olieveld Albuskjell, Noorwegen
56 graden noorderbreedte, 3 graden oosterlengte

Doodvriezen of verdrinken.

Hij wist niet zeker wat eerst zou komen, maar veel maakte het niet uit. Want hoe het ook uitpakte, Jack Ryan junior wist dat hij in de komende twee minuten zou sterven.

De F470 Zodiac Rubber Raiding Craft ploegde in het licht van de door de wolken versluisde maan door de korte golfslag. Jack hield de veiligheidslijnen met beide handen stevig vast om te voorkomen dat hij overboord werd gesmeten. Datzelfde deed Adara Sherman, die voor hem zat; zij had het zwaarder te verduren dan hij. Bij elke klap waarmee de boot op het water stuiterde kregen ze meer schuim in hun gezicht. Jacks nachtbril zat vol bevroren druppels, maar zolang hij op dit bokkende halfwilde paard zat was het te riskant om te proberen de brillenglazen af te vegen. Toch zag hij een meter of achthonderd voor zich nog wel vaag het boorplatform: de kolossale constructie torende onverlicht boven de woeste zee uit. Dat vond Jack prima, want de duisternis camouflerde hun komst.

Jacks tanden klapperden en de verdovende kou vertroebelde zijn geest. De ijsskoude Noordzeewind leek dwars door zijn 5mm dikke wetsuit te snijden en de stekende ijsregen voelde alsof iemand zijn blote huid met een kapot bierflesje bewerkte.

Ondanks hun misère liet Bartosz 'Midas' Jankowski de motor op volle toeren draaien. Hij keek door zijn nachtbril naar het gps. Het was de bedoeling dat ze geen geluid maakten, maar ze kwamen in tijdnood. Gelukkig overstemde de gierende wind in elk geval voor het grootste deel het geluid van de buitenboordmotor aan de achterstevan.

De harde wind betekende ook dat het onmogelijk was om met een helikopter te landen en al helemaal dat ze daar per *fast rope* uit konden afdalen – Jacks favoriete nieuwe vaardigheid. Ze kregen er alle drie stevig van langs en de tijd werkte niet in hun voordeel. Als ze de ladder van het boorplatform niet binnen twee minuten bereikten, mislukte hun missie.

Ervan uitgaande dat we de komende twee minuten overleven, dacht Jack.

En dan moesten ze ook nog eens dealen met de schutters op het boorplatform. Maar gewapende moordenaars waren nu even niet hun grootste probleem.

Precies op dat moment ontstond een golf onder de snelle boot die de bakboordzijde uit het water tilde. Jack had expres de punt van zijn laarzen door de veiligheidslijn op het rubberdek geschoven, maar desondanks voelde hij dat hij opzijviel. Op het laatste moment greep Midas met een ijzeren vuist de trekklus van Jacks vest vast en voorkwam daardoor dat Jack voorover in de razende zee dook.

Jack keek naar rechts, naar de andere Zodiac een paar meter bij hen vandaan. In het groene waas van zijn halfbevoren nachtbril zag hij dat Dom Caruso met zijn gehandschoende duim even snel ‘Oké?’ vroeg. Jack stak zijn duim ook op. Geen tijd voor kletspraatjes. Ding Chavez, die Doms boot bestuurde, hield zijn blik op de *gps-locator* gericht.

De vijf *special agents* van de Campus vormden een hecht team, het neusje van de zalm van de particuliere ‘geheime’ dienst die alleen bekend was bij president Ryan en een select groepje van zijn intiemste adviseurs. Het was een kleine dienst, maar ze bereikten veel – veel meer dan gezien hun omvang te verwachten was. Deze missie bewees dat ook. Zij voerden de klussen uit die de CIA of andere inlichtingendiensten niet konden doen. Of niet wilden doen.

Vanavond was geen uitzondering.

In gedachten bekeek Jack de plattegrond van het boorplatform nog een keer, vooral het commandocentrum en de machineruimte – zijn twee doelwitten. Gavin Biery’s webmastermagie had weer gewerkt; zonder zijn *intel* – geheime informatie – zouden ze niet eens weten waar ze aan begonnen.

Gavins intel-briefing bevestigde vier gijzelaars en zes gewapende

en goed opgeleide Green Army Faction-milieuterroristen. Maar de intel over een gijzelingsreddingsoperatie zoals deze was altijd onvolledig. John Clarks waarschuwing echode weer door zijn hoofd: 'Blijf op je hoede daar. Je weet niet wat je niet weet.'

Een waarheid als een koe.

'Het is tijd,' fluisterde Ding in hun headsets.

'Roger,' bevestigde Midas.

Jack zag dat Dings boot een scherpe bocht maakte; de kogelvrije romp van Armorplate-rubber sneed door het water. Het kleine boorplatform had twee ladders. Jacks boot zou de voorste nemen, terwijl Ding en Dom aan de achterkant naar boven zouden klimmen. Tijdens oefeningen vorige week met het Noorse MJK (Marinejegeerkommando) was het koud, maar rustig weer geweest, zodat hun timing perfect was geweest. Maar vanavond, op deze ziedende Noordzee, was dat nog even afwachten.

Hun missie had twee doelen: de gegijzelden redden en de vijanden doden of gevangennemen. De Green Army Faction (GAF) dreigde, als niet aan hun eisen tegemoet zou worden gekomen, boorplatformmedewerkers te doden en het boorplatform zelf op te blazen, met als gevolg een nieuwe catastrofale olieramp, vergelijkbaar met Deepwater Horizon. Het Amerikaanse beleid was altijd geweest niet toe te geven aan de eisen van terroristen, want toegeven leidde altijd tot nieuwe terreur. Dat wist iedere geschiedenisstudent. Maar sommige regeringen en bedrijven lazen kennelijk geen geschiedenisboeken.

Dat waren de mensen die de GAF als doelwit koos. Met succes.

Maar in dit geval wees geheime informatie van een informant erop dat de groep op het boorplatform niet van plan was zich over te geven nadat het geld was overgemaakt. Deze mensen met hun verziekte geest wilden 'de aarde redden' door de zee te vergiften om daardoor de woede van het publiek tegen de olie-industrie aan te wakkeren. Het doden van medewerkers van het boorplatform was een 'heilige bonus', net als ISIS gevangen ongelovigen afslachtte.

Het buiten gebruik gestelde boorplatform stond in een verlaten veld midden in de Noordzee en in internationale wateren. Het Texaanse *wildcatting* team – dat speculatieve boringen uitvoerde – testte op eigen houtje de nieuwe fracking-achtige technologie om verlaten onderwaterbronnen weer in gebruik te kunnen nemen.

Daar had de GAF lucht van gekregen en was in actie gekomen.

Toen duidelijk werd dat de gegijzelden zouden worden gedood belde het wanhopige hoofd Beveiliging van het bedrijf zijn vriend John Clark, in de hoop dat Clark een paar van zijn oude Rainbow Six-relaties kon mobiliseren. Maar met een tijdraam van niet meer dan vier uur waren daar geen mogelijkheden voor.

Op één na.

Het was puur toeval dat John Clark had geregeld dat de agenten van de Campus precies twee uur geleden samen met MJK-agenten precies deze zelfde missie hadden geoefend. De Noorse regering had het MJK geen toestemming gegeven om de aanval te steunen, maar Clark belde een paar mensen die hem nog wat verschuldigd waren en had kunnen regelen dat de Møvik – een Zweedse snelleaanvalsbboot van het type CB90 – het team zou afzetten. Daarna waren ze op zichzelf aangewezen.

Het snel opgestelde plan was dat beide Campus-teams op hetzelfde moment de ladders zouden beklimmen, gelijktijdig een aanval op drie van de vier gebouwen op het boorplatform zouden uitvoeren en ondertussen de vijand zouden uitschakelen. Jacks team zou de voorkant van het boorplatform voor zijn rekening nemen, en Midas en Adara zouden naar de bemanningsverblijven gaan waar de gegijzelden waarschijnlijk waren opgesloten. Jack zou eerst het commandocentrum innemen en daarna de machineruimte, terwijl Dings team van twee man aan de achterkant van het boorplatform eerst een aanval zou uitvoeren op de boor- en daarna de verwerkingsmodules waar de explosieven ongetwijfeld waren aangebracht. Nadat ze die hadden uitgeschakeld zouden ze indien nodig de aanval op de bemanningsverblijven of de machineruimte steunen. Daarna zou elk team naar het centrum van het boorplatform gaan, eventueel met mogelijk overlevende GAF-strijders in hun midden en hen dwingen zich over te geven – omdat ze anders werden gedood.

Tenminste, dat was het plan.

Ze waren het met elkaar eens dat duidelijke en constante communicatie een voorwaarde was voor succes. Ze hadden geen idee van de werkelijke situatie op het platform of van het echte aantal terroristen of gegijzelden.

Hun grootste uitdaging vanavond, behalve het afschuwelijke weer,

was hun beperkte vuurkracht. Ieder teamlid had dezelfde twee 9mm-wapens met geluiddemper: een SIG Sauer MPX-machinegeweer met korte loop en een SIG Sauer P229-pistool. Ze konden geen groter kaliber gebruiken uit angst voor overpenetratie, en door de zeer ontvlambare omgeving waren explosieven en zeker flitsgranaten onbruikbaar. Hun kracht werd alleen versterkt door hun hersens, hun spierkracht en een vaste hand. Gezien de samenstelling van het team was dat ook wel voldoende, volgens Jack.

De boeg van de Zodiac dook naar beneden toen Midas het gas losliet. Daardoor wist Jack dat ze dichtbij waren. Door de rollende golven bleef de boot heftig schommelen, maar ook weer niet zo heftig dat Jack zijn handen niet naar zijn nachtblil kon brengen om hem schoon te vegen. De boot was nog maar een paar meter bij de ladder van het platform vandaan, maar hij kon de tweede Zodiac aan de andere kant van het platform nog maar net zien. De ijsregen veranderde in dikke sneeuwvlokken, waardoor het nut van de nachtblil tot bijna nul werd gereduceerd.

‘Tien seconden,’ fluisterde Midas in hun headsets.

‘Rog... Ga... Op,’ antwoordde Ding.

‘Zeg...’ fluisterde Midas.

Geen antwoord.

‘Wat is er mis?’ vroeg Jack in zijn headset. Hij zag Midas’ lippen bewegen, maar hoorde niets in zijn oortje.

De headsets doen het niet!

Jack had dit nog niet gedacht of Midas schakelde over op handgebaren.

Dit werd zeker weten een ouderwetse operatie.

De Zodiac voer nog langzamer. Nadat Midas de motor had afgezet, pakte Adara het touw met de enterhaak van hard rubber. De boot werd door een nieuwe golf opgetild en klapte keihard tegen een van de dikke stalen palen waar het platform op stond, maar de rubberen opblaasboot stuitte onbeschadigd in de richting van de dichtstbijzijnde ladder. Adara wierp de enterhaak, die al bij de eerste poging achter een sport bleef haken, en daarna trokken zij en Jack hard aan het touw tot de Zodiac voldoende genaderd was om hem vast te binden.

Nu was de andere boot een probleem. Het was van cruciaal belang

dat beide teams tegelijk naar boven klommen. Jack pakte zijn tactische zaklamp en flitste twee keer in Dings richting. Even later flitste iemand terug.

Jack gebaarde 'We kunnen gaan' naar Midas en Adara, wat beiden bevestigden. Adara ging voorop, zette één laars van het deinende dek op het dolboord en timede haar eerste stap op de ladder tegelijk met een nieuwe golf. Op het moment dat de boot zijn hoogste punt bereikte trok ze zichzelf met één hand in een moeiteloze, gracieuze beweging omhoog. Meteen daarna begon ze aan de inspannende klim van dertig meter.

Jack keek naar haar in de flakkerende groene gloed van zijn nachtblind. Vanaf de deinende boot leek het alsof Adara de donkere poort van een verroeste stalen hel in klauterde.

De boot zakte weer toen Midas zijn positie innam. Hij stapte op het hoogtepunt van de volgende golf naar voren, zette zijn laars op een sport en trok met zijn sterke armen zijn forse lichaam omhoog, waarna hij aan zijn snelle, zwijsende klim begon.

Weer viel de boot naar beneden, net als Jacks maag. De boot smakte met zo'n harde klap op het water dat Jacks knieën het bijna begaven. De golfslag werd steeds heviger.

Jack trok aan zijn MPX om te controleren of de riem nog stevig vastzat toen hij opstond en zijn rechterlaars op het dolboord zette. Even later voelde hij de enorme golf onder zich; de boot werd omhooggelanceerd, maar de boeg knalde keihard tegen de stalen ladder net op het moment dat Jack eraf stapte en smiet hem naar voren. Hij slaagde er nog net in om met beide gehandschoende handen een ijzige trede vast te grijpen toen zijn knieën tegen het scherpe staal klaptten en zijn voeten in de lucht hingen. Maar even later vonden zijn voeten een trede en was hij veilig. Met zijn blik volgde hij de verdwijnende golf, die tegen een andere stalen pylon spatte.

Zijn hart ging tekeer. *Dat was op het nippertje.*

Jack pauzeerde net lang genoeg om diep in te ademen en tot rust te komen.

Helemaal fout.

Vanuit zijn ooghoek zag hij een nieuwe gigantische golf met een grote witte kam aankomen die met veel geweld over hem heen spoelde.

Op het moment waarop de golf hem raakte, zette hij zich schrap en klemde zich vast aan de ladder.

Te laat.

2

Het enige wat Jack kon doen was zich zo goed mogelijk vasthouden. De golf botste als een enorme grijze stier tegen hem aan en ramde de zijkant van zijn gehelmde gezicht tegen het staal van de ladder, maar toch kon hij zich blijven vasthouden.

Een seconde verstreek en het woedende grijze monster racete weg, de dreigende duisternis in.

Jack kon niet geloven dat hij zoveel geluk had gehad. Hij wachtte niet op de volgende golf.

Hij maakte zichzelf vlug los en klom naar boven, terwijl hij door zijn mond en neus zeewater uitspuugde en ophoestte. Hij klauterde zo snel als hij durfde over het bevroren staal omhoog, aangespoord door John Clarks schorre stem in zijn hoofd: 'Het ongeluk slaat altijd drie keer toe!' De verstoorde communicatie en een gigantische woedende golf waren twee keer geweest en hij wilde er niet aan denken wat de derde zou kunnen zijn.

De eerste paar doorweekte stappen waren gemakkelijk, maar opeens gleed zijn linkervoet weg op een van de met ijs bedekte sporten van de ladder. Weer begon zijn hart te razen, maar dankzij zijn snelle reflexen bleef hij stevig op de ladder staan. Zijn hoofd was helderder nu – dat gebeurde als je net aan de dood was ontsnapt – en even later had hij een ritme gevonden, waarbij hij tijdens de gevaarlijke klim zorgvuldig zijn handen en voeten afwisselde.

Hij klom een paar treden hoger voordat hij omhoogkeek om te kijken waar de andere teamleden waren. Die waren al bijna boven en klauterden snel door, zich niet bewust van zijn bijna-doodervaring. Adara was bepaald niet langzamer geworden na het schot in haar been vorig jaar in Chicago.

Jack kreeg steeds meer zelfvertrouwen en begon sneller te klimmen. De adrenaline spoorde hem nu aan en dat hielp om de kou bui-

ten te sluiten ook al was hij doorweekt. Ook de inspanning warmde hem op ondanks de voorbijrazende sneeuw. De brandende pijn in zijn bovenbenen was iets goeds, dat betekende dat hij nog leefde. Zelfs het zeewater dat nog steeds in zijn sinussen prikte hielp mee om zijn hoofd helder te maken.

Tot nu toe ging alles goed.

Hij vertraagde zijn tempo toen hij bijna bij de veiligheidskooi boven aan de ladder was. Hij verwachtte Adara's hand in de opening te zien die hem gebaarde dat hij moest stoppen. Het plan was dat ze met z'n drieën naar de ingang zouden rennen en zich daar zouden opsplitsen om zo'n dertig meter bij elkaar vandaan hun respectievelijke doelwitten aan te vallen. Snel stak hij zijn hoofd voorbij de rand om het platform te scannen.

Adara en Midas waren weg. *Wat heeft dat te betekenen?*

Weg plan.

Jack klom uit de veiligheidskooi en hurkte op het stalen dek, dat geperforeerd was om te voorkomen dat daar water op bleef staan. De meeste sneeuw viel erdoorheen, zodat er geen duidelijke voetsporen waren die Jack kon volgen. Hij keek naar links, waar de bemanningsverblijven waren. Hij zag Midas noch Adara, maar volgens het plan zouden zij daarnaartoe gaan. Op de plattegrond was de toegangsdeur vanaf zijn huidige locatie voorbij de hoek, dus als ze daar waren zou hij hen inderdaad niet kunnen zien.

Jack keek op zijn horloge. Als het andere team al op zijn plek was, zouden ze de deur binnen dertig seconden aanvallen.

Tijd om aan het werk te gaan.

Jack voelde even aan de laadhendel van zijn MPX. De terroristen zouden allemaal binnen zijn met dit weer. Natuurlijk waren ze dat. Hij glimlachte. *Welke idioot zou in dit kloteweer buiten zijn?* De sneeuw viel dichter in de harde wind – bijna een sneeuwstorm. Jack veegde de ijzige korst weg die op zijn handschoenen zat.

Hij testte zijn headset met microfoon weer, maar kreeg nog steeds geen antwoord. Zelfs als Adara en Midas nu naast hem stonden, konden ze niet met elkaar praten – in deze wind zouden ze moeten schreeuwen en zelfs als ze elkaar dan konden verstaan liepen ze het risico hun positie te verraden.

Jack keek naar de wegtikkende seconden. Hij was dankbaar voor

de lange, inspannende trainingsuren van vorige week op een vrijwel identiek platform als dit, vooral nu hij hier echt in deze ijsskoude duisternis zat, terwijl hij werd geselsd door de stormachtige wind en de tijd maar doortikte.

Ga!

Gebukt rende hij langs een stalen opslagkist en sloeg net de hoek om toen zijn blik op iets vlak bij het dek viel. 'Altijd om je heen kijken!' had Ding tijdens vele trainingssessies tegen hem gebruld. Dat redde hem alweer.

Jack bleef abrupt staan, met de teen van zijn laars heel dicht bij een smal strookje sneeuw.

Een struikeldraad.

De draad liep over het stalen roosterdek en de dikke sneeuwvlokken bleven erop liggen als vette duiven op een elektriciteitsdraad.

Jack knielde en deed het tactische licht op zijn wapen aan, volgde de struikeldraad tot het eindpunt – een MRUD, de Joegoslavische versie van een Claymore-mijn.

Sluwe klootzakken.

In Gavins briefing stond niets over mijnen, maar Clark had gezegd dat ze overal op bedacht moesten zijn. Misschien gebruikten die Green Army Klootzakken ook wel een jammer om hun communicatie te verstoren. Maar nu vroeg Jack zich af: *Beveiligen de vijanden alleen hun omgeving of hebben ze iets veel ergers voor ons in petto?*

Behoedzaam stapte Jack over de struikeldraad heen en zocht in de groene gloed van zijn nachtbril en de vallende sneeuw naar meer struikeldraden. Maar die zag hij niet voordat hij zijn positie bereikte aan de rechterkant van de stalen deur, die naar buiten opening.

Volgens de plattegrond was het vierkante commandocentrumgebouw waar hij tegenaan leunde tien bij tien meter – identiek aan de drie andere bouwsels op het oude platform. Jack zou via de oostmuur naar binnen gaan. In de westmuur was ook een deur die naar de bemanningsverblijven leidde. In de noordmuur was de machinekamer en dat was zijn eindbestemming.

Als ik het commandocentrum overleef, dacht hij.

Er waren geen binnenmuren in het commandocentrum. Alle controlepanelen, bureaus en werkstations stonden tegen de buitenmuren. Zodra hij binnen was, kon hij zich nergens meer verstoppen.

Weer keek Jack op zijn horloge. Nog tien seconden te gaan. Hij legde een gehandschoende hand op de deurknop en draaide die langzaam om. Niet op slot. *Goed.*

Aan de andere kant van het platform hoorde hij schoten. Ze klonken als AK-47's. Dat betekende dat Ding en Dom binnen waren. Maar zij schoten niet met AK's. Zo te horen werd niet teruggeschoten. Maar misschien kon hij met deze wind hun schoten met geluiddemper niet horen.

Jack voelde dat zijn bloed sneller ging stromen. Zijn vrienden zaten in de problemen. Opeens had hij het helemaal niet koud meer. *Tijd om in actie te komen.*

Hij trok de deur open en trok zich meteen snel terug, met zijn rug tegen de gegolfde stalen wand gedrukt, in de overtuiging dat de terroristen op de deuropening zouden schieten.

Dat deden ze niet.

Jack keek heel even naar binnen en sprong weer achteruit. Hij had niets gezien door zijn nachtbril, alleen de deur aan de noordkant van het vertrek, die een stukje openstond. Hij was blij met het voordeel dat hij had van zijn restlichtbril.

Hij hoorde nog meer schoten op het platform. En een paar gedempte salvo's. Hij moest in beweging komen.

Hij rende gebukt en snel door de deuropening.

BAM!

Lichtstralen priemden als sabels in zijn ogen.

Zijn pupillen, die door zijn nachtbril wijd openstonden, veranderden het licht van de plafondlampen in lichtstof. Jack liet zich op de grond vallen en rolde opzij toen er vanuit de noordelijke deuropening werd geschoten. Blindelings hief hij zijn wapen, haalde de trekker over en schoot *full auto* in de richting van het geluid, maar zodra zijn magazijn leeg was hield de GAF-schutter op met schieten.

Jack sprong op, trok zijn nachtbril af en wreef in zijn verblinde ogen terwijl hij naar de noordmuur rende. Vlak voordat hij bij de deur tegen de muur botste kon hij weer redelijk zien. Hij vroeg zich af of het een bewegingssensor of een snelle hand was geweest die het plafondlicht aan had gedaan. Maakte waarschijnlijk niet veel uit.

Na een snelle controle van zijn lichaam wist hij dat hij niet was

geraakt. Het linoleum op de vloer vlak bij de plek waar hij zich had laten vallen was doorzeefd.

Het enige wat Jack kon denken was: *Het ongeluk slaat altijd drie keer toe!* En dit was nummer drie.

Maar instinctief wist hij dat drie niet het maximum was.

Hij stopte een nieuw magazijn in zijn wapen en laadde het door.

Jack wist dat de noorddeur uitkwam bij een kort bovendek dat naar de machineruimte leidde. Daar wachtte hem nog een deur die naar buiten openging.

Net als de klootzak die net op hem had geschoten.

En misschien zijn vrienden.

Ver weg hoorde hij nog meer schoten. Het kon zijn dat zijn team nog meevocht. Of de vijanden doodden de gegijzelden.

Zonder fungerende headsets kon hij dat niet weten.

Geen tijd te verliezen.

Jack knielde en keek weer om het hoekje van de deur. Niemand op het korte bovendek, en de deur aan het einde daarvan was dicht.

Ze wisten dat hij eraan kwam. Het enige wat ze hoefden te doen was die deur opentrappen en op hem schieten. Dan zat hij in de val op het bovendek tussen de relingen – tenzij hij besloot eroverheen te springen in de kolkende peilloze diepte.

‘Zeven ademteugen,’ zei hij hardop. Een regel uit de *Hagakure*, het handboek voor de samoerai-opleiding.

Hij rende zo hard hij kon.

Zijn zware laarzen roffelden op het stalen rooster. Hij hield zijn blik gericht op de dichte deur, in de verwachting dat die openging.

Dat gebeurde niet.

Hij botste met een knal tegen de wand van de machineruimte. Ze wisten al dat hij eraan kwam. Het was dus niet nodig dat hij zich in de ijsskoude duisternis behoedzaam verplaatste.

Hij wenste dat hij een flitsgranaat had. Maar die had hij niet. Hij had alleen zijn instinct. En daar moest hij het mee doen. Zijn team rekende op hem. Net als de gegijzelden.

Weer bekeek Jack in gedachten de plattegrond. Tien bij tien. Zes vertrekken – hokjes eigenlijk, elk met maar twee muren. Heel klein, met gegolfde stalen wanden. In elk hokje gereedschap en machines nam hij aan: draaibanken, lastanks, van alles.

In welk vertrek zou de schutter zitten?

Jack trok de deur open, maar stapte niet in de deuropening. Hij voelde dat de kogels van een groot kaliber in de muur boven hem sloegen. Keek omhoog. Zag de gerafelde stalen bloembladen dertig centimeter boven zijn hoofd.

Dat betekende dat de schutter waarschijnlijk in de noordwesthoek zat. Een waardeloze schutter, of iemand die doodsbang was.

Of iemand die wilde dat hij dat dacht.

Hij moest iets doen om de schutter af te leiden. Hij stak de loop van zijn MPX om de deurpost heen en schoot korte salvo's af, waarbij hij hoog richtte op de andere muur om te voorkomen dat hij een gegijzelde of een van zijn eigen teamleden raakte – als die dichtbij waren. Hij schoot nog een salvo af, sprong naar binnen en dook in het eerste hokje links. Hij gleed in een grote gereedschapskist.

Aan de andere kant van het vertrek gilde een vrouw.

In de verte was een kort salvo te horen.

Verdomme! Jack keek op. Aan een haak aan de andere muur hing een zware stalen hamer met een stompe punt. Hij rende ernaartoe en pakte hem van de haak.

'Dit gaat pijn doen!' brulde hij en hij gooide de hamer als een handgranaat door het vertrek. De hamer stuiterde, gleed over de stalen vloer en landde vlak bij het laatste hokje links waar volgens hem de vijand zat. Hij hoopte dat de klootzak dacht dat het een flitsgranaat was en zijn dekking zou opgeven.

Dat was tenminste het plan.

Voordat de hamer stopte met stuiteren en glijden, schoot Jack uit zijn hokje en rolde het tweede hokje rechts in, met zijn wapen op de noordwesthoek gericht.

In het midden van zijn vizier zat een bebaarde strijder met een AKS-74U met korte loop – bijna een machinepistool. Jack wilde hem doodschieten, maar de man verschool zich achter twee platformmonteurs in overalls die onder de olievlekken zaten: twee vrouwen, een brunette en een knappe blondine – zelfs hiervandaan kon hij de blauwe ogen van de vrouw zien. Met één hand hield de bebaarde man de beide vrouwen bij de kraag, waardoor hij hen bijna wurgde. In zijn andere hand had hij het wapen, dat hij op hun hoofd gericht hield.

‘Laat je wapen vallen!’ riep Jack.

‘Ik schiet ze allebei dood!’

Het rode puntje op Jacks vizier bleef even rusten op het gezicht van de man. Jacks vinger trilde, maar hij schoot niet. Tijdens elke operatie was de eerste ROE – *rule of engagement* – zo mogelijk het redden van de gegijzelden. Deze klootzak doodschieten was de tweede. Het was het risico niet waard. De klootzak was bang. Misschien kon Jack hem overhalen zich over te geven.

Gedurende dat korte moment van aarzeling verplaatste de terrorist zich en verschool zich opnieuw achter de beide vrouwen. Te laat, zelfs als Jack had willen schieten.

‘Laat je wapen vallen!’ riep Jack weer.

‘*Fick dich, Kapitalist!*’

Jack stak een hand op. ‘Doe niet zo stom! Laat je wapen vallen. Ik zal je veiligheid garanderen.’ Jack gaf niet toe. Hij hoopte dat de terrorist zich weer blootgaf.

Maar de terrorist duwde de vrouwen voor zich uit, verliet het hokje en liep in Jacks richting. Hij hield de vrouwen als een menselijk schild voor zich en liep naar de stalen deur in de oostmuur die naar de putafsluiter leidde.

Jack sprong van links naar rechts om geen gemakkelijk doelwit te zijn, maar hij had geen enkele dekking. *Waarom schoot die vent niet op hem?* Hij hield zijn wapen op de moordenaar gericht in de hoop dat deze zich toch een keer zou blootgeven. Als de man ontsnapte, kon hij Jacks vrienden misschien uitschakelen en het platform opblazen. Maar als Jack niet zuiver richtte, schoot hij de gegijzelden misschien dood.

De bebaarde terrorist bereikte de deur. Zijn hand met het wapen erin zocht naar de deurknop, maar zijn blik bleef op Jack gericht. ‘Doe geen domme dingen!’

‘Nee man, niets aan de hand.’

De deur ging een klein stukje open en de Green Army-strijder liep er achteruit doorheen. Opeens duwde hij de twee vrouwen van zich af en sloeg de deur achter zich dicht.

De vrouwen renden naar Jack toe, schreeuwend en huilend.

Jack rende naar de deur, maar de twee vrouwen pakten hem vast en sloegen hun armen om hem heen. ‘Dank je wel! Dank je wel!’

‘Laat me los! Alsjeblieft!’ Jack pakte hen bij hun pols en duwde hen stevig maar zacht voor hun eigen bescherming bij de deur vandaan. ‘Zijn jullie gewond?’

Beide vrouwen schudden hun hoofd. ‘Nee, nee. We zijn in orde. Dank je wel!’

Jack hoorde twee schoten vanaf de andere kant van de dichte deur. ‘Wacht hier!’

De vrouwen knikten, gehoorzaamden en liepen naar de andere muur.

Jack hief zijn wapen en liep naar de deur.

‘Jack! Ben je binnen?’ Dat was Dings stem aan de andere kant van de deur.

Goddank! Jack slaakte een zucht van opluchting. ‘Ja, ik ben het! Jack.’ Hij liet zijn wapen langs zijn zij vallen.

‘Alles veilig?’

‘Alles veilig.’

De deur zwaaide open. Ding kwam naar binnen met een brede grijns op zijn gezicht. Dom liep vlak achter hem.

‘Waar zijn de anderen?’ vroeg Ding, terwijl Doms glimlach veranderde in een angstige grimas.

Een pistoolschot weerklonk achter Jack. De luchtdruk van de patroon schampte langs zijn gezicht, maar de kogel sloeg in Doms borstkas. Nog geen seconde later volgde een tweede schot en sloeg er een kogel in de muur vlak bij Ding.

Jack draaide zich vliegensvlug om en hief zijn wapen om de brunette met het pistool dood te schieten. Maar hij zag alleen de grijnzende blondine, die een bijna twintig centimeter lang lemmet in zijn buik stak.

3

De punt van het zware zwarte KA-BAR Tanto-lemmet sneed in een van de platen van keramisch composiet van Jacks kogelvrije vest, waardoor de aanval werd afgezwakt. Het lemmet gleed over de plaat heen, maar drong niet naar binnen. Door de kracht van de stoot wankelde hij een paar centimeter naar achteren, volkomen overonderd.

Nog geen seconde later trok de blonde terroriste haar arm naar achteren om het mes in Jacks onbeschermd gezicht te rammen, maar haar keel explodeerde in een wolk slagaderlijk bloed door drie gedempte schoten. Haar warme bloed spatte op Jacks huid en even later viel de blondine als een kapotte pop in een hoopje op de grond.

Jacks toch al door de adrenaline opgefokte hersens vertraagden alle actie tot een slakkengang, maar zijn reflexen versnelden. Hij zag dat de brunette op hetzelfde moment viel als haar kameraad; ze had twee rode plekken op haar borst en haar pistool viel met luid gekletter op het stalen dek.

Adara rende naar Jack toe, nog met een rokende loop van haar MPX, en trok de bivakmuts van haar hoofd om beter te kunnen zien. Haar korte blonde haar was geplet en bezweet. Ze voelde aan Jacks borst op de plek waar het mes hem had geraakt. De stof was gescheurd, zodat de keramische plaat te zien was. ‘Ben je gewond?’

‘Nee. Kijk even naar Dom.’ Jack vreesde het ergste. Zijn neef was een van zijn beste vrienden.

Maar Adara had niet op Jacks voorstel gewacht. Zodra hij ‘Nee’ had gezegd beende ze naar Dom, die op de vloer zat met zijn rug tegen de gegolfde stalen wand. Ding had Doms kogelvrije vest al opengetrokken toen Adara hem opzijduwde en zich op haar knieën liet vallen. De voormalige hospik had in Afghanistan gewonde mariniers opgelapt en het ergste gezien en dat verwachtte ze nu ook

toen ze Doms wond bekeek. Ze zag echter meteen dat ze hier wel iets mee kon.

‘Verdomme! Dat deed pijn!’ zei Dom met opeengeklemd kaken.

Adara onderzocht zijn linkerborstspier, waar hij was geraakt. Op zijn huid ontstond een rode plek zo groot als de plaat van zijn kogelvrije vest die zijn leven had gered. ‘Dat wordt een lelijke blauwe plek, maar je blijft leven, cowboy.’ Adara werd overmand door emoties, maar beheerste zich. Op het strijdveld waren ze teamgenoten, geen minnaars, dus dat verdrong ze allemaal, voor later. Er moest nog steeds een klus worden geklaard. Ze stond op. ‘Iemand gewond?’ vroeg ze.

‘Volgens mij zijn we allemaal in orde,’ zei Ding. Hij was de kleinste man in het vertrek, maar hij sprak met de autoriteit van een ervaren leider. Vele dienstjaren bij de landmacht, Rainbow en de CIA hadden hem het zeer verdiende respect opgeleverd van iedereen bij de Campus, vooral van John Clark.

Midas knikte naar de dode blondine op het dek, een lichaam waar bijna geen hoofd meer aan zat. ‘Volgens mij heeft zij wel een pleister nodig.’

‘Goed schot, trouwens. Je hebt mijn leven gered,’ zei Jack.

‘Ik richtte op haar hoofd. Maar graag gedaan,’ zei Midas. De bebaarde man gaf Jack een klap op de schouder en propte wat pruimtabak in zijn mond.

Adara had de brunette die had geprobeerd haar vriend te doden op twee kogels getrakteerd.

‘Ik wil een kort situatierapport, mensen. Hoe staan we ervoor?’ vroeg Ding.

‘Negen vijanden dood, inclusief deze twee,’ zei Midas. Hij hoefde niet te zeggen dat hun informatie fout was geweest.

‘Vier overlevende gegijzelden in de bemanningsverblijven. Eén lichtgewond, gehecht en stabiel,’ zei Adara. ‘De andere drie zijn oké, alleen overstuur.’

Ding fronste. ‘Hoe zit het met de drie die het niet hebben overleefd?’

‘Dood voordat we daar waren,’ zei ze. ‘Die klootzakken hebben hun keel doorgesneden.’ Ze streek met haar vinger over haar eigen keel om haar woorden kracht bij te zetten.

Ding draaide zich om. ‘Dom?’

‘Een eenvoudige ontsteker. Gedeactiveerd. Een paar blokken C4 zijn nog steeds op hun plek in het boorgedeelte, maar die zijn inactief.’

‘Ik vond een struikeldraad aan de voorkant, verbonden met een namaak-Claymore,’ zei Jack. ‘Er zouden er meer kunnen zijn. Iedereen moet zijn ogen goed openhouden. We zouden het moeten controleren en de burgers opgesloten houden tot we het sein “veilig” kunnen geven.’

‘Goed plan,’ zei Ding. Hij liep naar de beide dode vrouwen toe, knielde en bekeek hen aandachtig.

In de stilte die hierop volgde, hoorde Jack buiten de huilende wind. Los metaal ratelde, kettingen en katrollen kletterden tegen elkaar.

Ding stond op, tevreden, en draaide zich om. ‘Alles bij elkaar genomen: goed gedaan, mensen. We hebben levens gered en schurken gedood, terwijl we zelf ongeschonden uit de strijd zijn gekomen. We gaan debriefen als we terug zijn op de basis.’

‘Wat is het plan voor vannacht?’ vroeg Midas. De ex-Delta-kolonel-verkenner was eraan gewend de leiding te hebben, maar zoals iedere goede leider kon hij ook bevelen opvolgen, en Ding leidde deze operatie.

‘Het stormt te hard om burgers te vervoeren, vooral de ladders af, dus blijven we vannacht hier,’ zei Ding. ‘Midas, pak je tactische lamp, stap het platform op en maak de Noren duidelijk dat onze communicatie platligt en we hier vannacht blijven met vier overlevende gegijzelden. Vraag of ze terugkomen zodra de storm is gaan liggen.’

‘Roger that,’ zei Midas. ‘Wat wil je verder nog dat ik doe?’

‘Ik baal ervan dat we geen communicatie hebben. Kijk of je de jammer kunt vinden die deze klootzakken hebben gebruikt. En check of het platform een communicatie-unit heeft.’

‘Doe ik,’ zei Midas. Hij draaide zich op zijn hakken om en liep naar de uitgang.

‘Adara, jij gaat terug naar de gegijzelden en doet alles wat je kunt om het hun gemakkelijk te maken. Zoals Jack al zei, moet je ze opgesloten houden tot we het sein “veilig” geven. Breng hen op de hoogte van de situatie, vertel dat ze in veiligheid zijn en we het platform niet kunnen verlaten tot de storm is gaan liggen, waarschijnlijk morgenochtend. Heb je verder nog iets van ons nodig?’

Adara klopte op haar *medical kit*. ‘Nee hoor, ik heb alles.’ Ze liep naar de deur vlak bij Dom, die nog steeds op de grond zat, en streek even met haar hand langs zijn brede schouder toen ze langs hem heen liep, in de hoop dat niemand anders haar gebaar zag.

‘Dom, als je weer iets kunt doen, wil ik dat je die C4 verwijdert. Roep een van ons er maar bij als je hulp nodig hebt.’

Dom stond op en vertrok zijn gezicht. ‘Ik ga al.’ Hij stretchte zijn benen terwijl hij naar de boormodule liep.

‘Jack, jij en ik gaan eerst op zoek naar boobytraps en halen ze weg. Daarna fouilleren we die Green Army-lui om te kijken wat ze allemaal in hun zakken hebben zitten en eventuele andere zaken die ze bij zich hebben. Daarna nemen we hun vingerafdrukken en DNA-monsters, waar de mensen in Langley mee aan de slag kunnen.’

‘En dan gooien we hen overboord?’

Ding knikte. ‘Het is vullis, vind ik. Dit is geen plaats delict die uitgebreid gecheckt moet worden.’ Voor Dings gevoel was dat wat de Campus hier vannacht deed gerechtvaardigd, alleen niet helemaal legaal. Ze moesten hun sporen wissen.

Jacks vader, een ex-lid van het Korps Mariniers, had hem diep respect voor eervol gesneuvelden bijgebracht, maar in dit geval was Jack het roerend met Ding eens. De terroristen hadden hem en zijn team bijna vermoord. Dit waren hardvochtige fanatici die onschuldige burgers afslachtten. Ze hadden het recht verspeeld om met respect te worden behandeld, levend of dood.

‘Gaat het?’ vroeg Ding. Hij legde een hand op de arm van de langere Jack.

Jack knikte. ‘Ben het aan het verwerken.’

‘Meer niet?’

Jack kon niet tegen Ding liegen, daarvoor had hij te veel respect voor hem. ‘Ik kan er niets aan doen, maar ik heb het gevoel dat ik het heb verknald vannacht.’

‘Dat snap ik. We praten er nog wel over. Maar nu moeten we aan het werk.’

‘Begrepen.’

Jack gaf weer over, maar er kwam niets uit. Hij werd zeeziek van de lange oceaangolven en het constante gestuiter van de CB90, en de

walgelijke stank van het chemisch toilet waar hij boven hing maakte het zelfs nog erger. Als hij de hele tijd in dit stinkhol moest kijken zou het een verdomd lange tocht worden van het boorplatform naar de Noorse kust.

Er werd luid op de deur van het toilet geklopt. ‘Gaaf het daarbinnen?’ Dat was Ding.

Jack spuugde en veegde een lange sliert kots weg. ‘Uitstekend, hoor!’

‘Het klonk alsof je een eland wurgde.’

Jack ging op zijn wankele benen staan. ‘Kom er zo aan.’ Hij spatte koud water op zijn bezwete gezicht, spoelde zijn mond en droogde zijn gezicht met een handdoek. Toen hij de deur opentrok stond Ding in het kleine halletje op hem te wachten.

‘Je ziet er niet uit.’

‘Heb net een bord gepocheerde zalm uitgekotst,’ zei Jack. ‘Maar, dank je wel.’

Door het stampende dek onder zijn voeten en de zware warme lucht begon zijn hoofd weer te tollen.

‘Kom mee naar boven, je hebt frisse lucht nodig.’

‘Begrepen.’

De bewegingen van het schip waren op het dek heftiger dan beneden, maar de koude, frisse ochtendlucht en het ijskoude schuim tegen Jacks gezicht hadden een positief effect en zijn misselijkheid verdween. Hij hield de reling stevig vast en keek naar de horizon in de verte, bijna zo donker alsof het avond was door het wolkendek en de poolnacht op deze breedtegraad. Ding stond achter hem om te voorkomen dat hij werd natgespat – hij had helemaal geen last van zeeziekte.

In gedachten nam Jack alle gebeurtenissen van de nacht nog eens door, stap voor stap. Hij was eerlijk genoeg om te weten wat hij goed had gedaan en nederig genoeg om te weten wanneer hij gelukkiger dan goed was geweest, vooral tijdens deze operatie. De geredde gegijzelden waren dankbaar en opgewekt, en zouden binnenkort worden onderzocht door het medisch personeel van Marinebasis Haakonsvern. Maar Adara was een fantastische oorlogsarts en zij had de lichte vleeswond van een gegijzelde al behandeld.

Clark had hen gebeld om hen te feliciteren. De CEO van het wild-cattling-bedrijf was dolblij, net als de familieleden van de overlevenden. Hoe je het ook bekeek, ze hadden extreme omstandigheden en gevaarlijke situaties overwonnen en waren geslaagd in hun missie.

Waarom voelde hij zich dan zo klote?

‘Voel je je nu beter?’ vroeg Ding. Hij moest schreeuwen om boven het gebrul van de grote Twin V8-dieselmotoren die de sterke Kamewa-hydrojets aandreven uit te komen.

‘Je hebt geen idee.’

‘Waarom kijk je dan alsof je net een asbak hebt ingeslikt?’

‘Ik heb de boel verkloot, Ding. Dat weet ik gewoon.’

‘Hoezo? Omdat je aarzelde?’

‘Dom is neergeschoten, jij had neergeschoten kunnen worden – en iemand stak een gevechtsmes in mijn buik.’

‘Niemand is gewond geraakt.’

‘Ondanks mij, niet dankzij mij.’

‘Jij realiseert je dat tenminste. Dat is het belangrijkste.’

‘Als ik niet had gearzeld, als ik sneller had gereageerd, had ik dat allemaal misschien kunnen voorkomen.’

‘Kwam het door dat mes dat je verstijfde?’

‘Nee. Tenminste, dat denk ik niet. Het kwam door die vrouw. Beide vrouwen eigenlijk. Ik zag hun overalls en ik zag de olievlekken en toen “wist” ik dat ze gegijzelden waren.’ Hij hoefde Ding er niet aan te herinneren dat ze, toen ze de lijken onderzochten, ontdekten dat die donkere olievlekken in werkelijkheid het opgedroogde bloed waren van de gegijzelden die ze hadden afgeslacht met hetzelfde mes dat voor Jack was gebruikt.

‘Van wat jij me vertelde, hebben ze hun rol perfect gespeeld. Ze hadden dit toneelstukje vanaf het begin al gepland, voor het geval ze ooit in het nauw werden gedreven.’

‘Nou, en dat werkte geweldig goed, ja toch?’

‘Wat heb je hier dan van geleerd?’

‘Dat je altijd de blondine moet neerschieten, denk ik.’

Ding schoot in de lach. ‘Zorg maar dat Adara je dat niet hoort zeggen. Dan krijg je ervan langs.’

Jack knikte, glimlachend. Adara was een CrossFit-monster. Ze was sterker dan de meeste mannen en wist hoe ze een vuistslag moest

uitdelen. ‘Het is alleen dat ik het team nooit meer op die manier in de steek wil laten, hoe dan ook.’

‘Dat gebeurt ook niet, als je je best blijft doen.’

‘Dat ben ik wel van plan. Ik hoop alleen dat dat voldoende is.’

‘We maken allemaal fouten. Niemand van ons is perfect, maar we kunnen het altijd beter doen.’

‘Bedankt, Ding.’

‘De dag waarop ik niet meer probeer mezelf te verbeteren is de dag waarop ik ermee kap. Dat kun jij ook maar beter doen.’

‘Ik blijf het proberen, dat weet je.’

‘Maar je moet nog wel een les uit dit alles trekken, hier!’ Ding prikte Jack in de borst met zijn vinger. ‘Je weet het nooit met mensen, vergeet dat nooit. Nooit! Begrepen?’

‘Ja, begrepen.’

‘Goed. Dan gaan we nu terug naar de kombuis beneden voor wat hete koffie. Ik vries hier half dood.’

‘Ga jij maar vast. Ik vind het hier prima.’

‘Zelf weten. We zijn er over ongeveer een uur.’ Ding gaf Jack een klap op zijn rug en liep naar het benedendek.

Jack draaide zich weer om naar de reling en keek naar de horizon, met zijn armen over elkaar geslagen tegen de kou. Hij probeerde Dings woorden te verwerken, maar zijn gedachten dwaalden terug naar de gebeurtenissen van de vorige avond. Hij nam ze weer door, stap voor stap, alle fouten die hij had gemaakt, stuk voor stuk, terwijl het gevoel dat hij het beter had moeten doen als een brekende golf over hem heen sloeg. Dat deed verdomd veel pijn, maar dit was de enige manier waarop hij zich op een volgende missie kon voorbereiden, wanneer die ook maar zou plaatsvinden.